

anger angels (ETERNAL LETDOWN)

SOPHÍA RODRÍGUEZ & TERESA VITTUCCI

Vrolijke cherubijntjes

Evelyne Coussens
Gezien op 19 november 2026
VIERNULVIER, Gent

Sophía Rodríguez en Teresa Vittucci samen op het podium? Dat belooft een theatrale apocalyps die geen (wit, mannelijk, kapitalistisch) huisje overeind laat. Los van elkaar staan hun performances al garant voor een vaak pittige confrontatie met radicale, feministische queerness. In ‘anger angels (ETERNAL LETDOWN)’ dalen ze samen neer op de puinhoop van de corporate society. Maar zoeken ze wraak, of vermaak?

21 NOVEMBER 2026

We worden ruw uit de droom gewekt. Het ene moment speelt nog een geruststellende *poppy tune* en keuvelen we wat met onze buur, het volgende moment valt het zwarte doek dat het volledige voorplan afschermt abrupt naar beneden, en kijken we naar een dystopisch (utopisch?) tafereel: de ruïnes van wat ooit een kantoor was en waar een meteoriet lijkt ingeslagen. Centraal een rokende puinhoop met restanten van bureaustoelen, printers, sorteermappen, telefoons, laptops en schermen. De cleane, gedisciplineerde plek waar gehoorzame kantoorslaven ‘serieus’ werk verrichten (je denkt spontaan aan high finance) is tot rampgebied verworden. Een zware, aangehouden orgeltoon (geluidsontwerp: Gil Schneider) onderstreept het dramatische en abrupte karakter van het gebeuren – it could happen to you any time! Nog indrukwekkender zijn de twee naakte figuren die links boven de chaos gerigd zijn (riggen is het via touwen en een harnas verankeren van luchtacrobaten) en aanvankelijk bewegingloos in de lucht hangen, als een plaatje in een stripverhaal, alsof ze door de inslag of ontploffing zelf zijn weggeslingerd.

Vrije lichamen

Wanneer ze langzaam in beweging komen en met sierlijke, barokke handgebaren aan hun nederdaling beginnen, zie je dat het engelen zijn, of eerder: cherubijnen, zoals Michelangelo of Rubens die graag afbeeldden. Langzaam laten ze zich zakken, om zich ten slotte een tiental centimeters boven de grond met een plofje te laten vallen. Nu zijn het net kinderen, die geland in een buitenaardse speeltuin een beetje verdwaasd en nieuwsgierig rondkijken. Een moment lang monsteren ze het publiek – vreemd soortje, die mensen – en dan barsten ze in schaterlachen uit. Eindeloos koket, met knipperende wimpers en met veel omhaal schudden ze de klimharnassen van hun naakte lijven, terwijl ze geen moment hun pose als elegante schepselen vergeten. Dit is natuurlijk wat Rodríguez en Vittucci steeds opnieuw doen: ze zetten hun lichamen, die verondersteld worden 'buiten de norm' te vallen, in als voornaamste betekenisgever: al wat ze doen aan vermeend 'vrouwelijke' activiteiten (sensuele poses aannemen, dansen, zingen, zichzelf bevredigen, zogen, ...) kan niet worden losgezien van het feit dat precies deze lichamen het doen; en dat precies deze lichamen het onbeschroomd, ongeremd, met goesting en plezier doen. Dat alleen al maakt van 'anger angels' een feest om naar te kijken, want zo'n vrije, vreugdevolle lichamen zien we niet zo vaak op de scène. (Laat ons naast de troef van de onbeschroomdheid vooral ook niet vergeten dat Rodríguez en Vittucci geschoolde artiesten zijn in circus en dans, die precies weten wat ze met hun lichamen doen.)

Ze eigenen zich dit *wasteland* van het kapitalisme toe met een gewelddadige speeldrift.

De twee engelen lijken zich bewust te worden van de puinhoop achter hen, en met een medeplichtige knipoog naar het publiek gaan ze op ontdekkingstocht. Ze eigenen zich dit *wasteland* van het kapitalisme toe met een gewelddadige speeldrift. Hoewel ik geen kantoormens ben, krimp ook ik onwillekeurig ineen wanneer laptops kraken en koffiemachines sneuvelen – de ontheiliging van de laptop en de koffie, de fetisjen van de creatives, doet dit publiek van creatives bijna fysiek pijn. De auditieve uitvergroting van de handelingen – elk object dat tegen de grond wordt geslagen krijgt het geluid van een inslag – maakt nog sterker duidelijk hoe 'geladen' deze voorwerpen zijn. Hier wordt niet zomaar een kantoor afgebroken, hier gaat een wereldbeeld aan diggelen.

Bureaucratische beeldenstorm

Daartegenover zetten Vittucci en Rodríguez een ander wereldbeeld. Ze vernietigen de voorwerpen niet gratuit, in een blinde woede; eerder dansen ze ertussen, spelen ze ermee, beproeven ze naïefweg hun functie. Je ziet hen verwonderd kijken: wat moeten ze in godsnaam met deze spullen? Kan je praten met een plastic kamerplant, zijn de toetsen van een toetsenbord eetbaar? Waarom hebben deze dingen zo weinig body, valt er zo weinig plezier aan te beleven? Een opengesperde ringmap met documenten ritselt tussen wijd gespreide benen ('Lees me maar!'), Vittucci bespeelt een zakendossier als een hemelse harp, Rodríguez gaat aan de slag met het muiswieltje als met een clitoris. Het duurt lang, deze ontdekkingsfase, te lang misschien, niet alle beelden zijn even trefzeker, maar je blijft wel kijken naar de aanhoudende clash tussen gevoelige, verlangende lichamen en dode, zielloze dingen.

Rodríguez doorsteekt zichzelf met een pen, als een moderne Sint-Sebastiaan.

Op den duur lijken de objecten hén aan te tasten, te besmetten. Het vrije en sensuele ronddartelen evolueert naar een synchroon spel van ritmische handelingen, het tempo versnelt als stonden ze plots aan de fabrieksband. Is het de 'geest' van de productiemachine die hen te pakken heeft? Rodríguez doorsteekt zichzelf met een pen, als een moderne Sint-Sebastiaan. Raken ze bevangen door wat een hedendaagse religie van werken hen influistert? De strijd richt zich nu niet meer louter op de voorwerpen van deze ideologie, maar ook – zoals de concurrentielogica het voorschrijft – tegen elkaar. Voor het eerst spreken ze tegen elkaar, met diepe, vervormde stemmen: 'Teresa! Did you pick up the package?' De vrijheid van voorheen lijkt definitief buiten bereik, want nu zijn ze 'so tired / no time / too busy'. (Het zal mijn dirty mind zijn, maar in de ritmische herhaling van too busy – too busy – too busy – hoor ik op den duur to baiser, een variant op too drunk to fuck: too busy to fuck).

Naar het eind toe wordt 'anger angels (ETERNAL LETDOWN)' wat rommelig en raken we de draad kwijt van wat er verder met deze engelen gebeurt en waarom (waarom pijnigen ze elkaar met glasscherven?), maar dan zijn er al veel memorabele beelden geweest. Deze anger angels zijn achteraf gezien wél een stuk zachter dan de wraakgodinnen die we hadden verwacht. Ondanks zijn fundamenteel politieke insteek is 'anger angels' eerder speels dan woedend, meer plezierig dan scherp. Is dat omdat ze met z'n tweeën zijn, en ook gewoon veel plezier hebben gehad? Of omdat de autofictionele insteek, die veel van voorgaand werk van Vittucci maar zeker Rodríguez grondde in een vaak rauwe realiteit, hier minder prominent is? Uiteraard is het autofictionele geen vereiste, maar in tegenstelling tot solo's als 'Ostentation' (2021) of 'Friction' (2023) speelt 'anger angels' in een universum waar van de realiteit slechts symbolen zijn overgebleven – de bureaustoelen en de printers zijn generieke tekens in een breed maatschappelijk verhaal, geen haakjes naar een intiem belichaamde ervaring. Geen erg. Blijft over: de prominente aanwezigheid van hun beider lichamen. Daarin lijkt meer joy dan anger te schuilen. Dat is hen gegund.